RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 225.632 van 28 november 2013
in de zaak A. 207.557/XIV-34.750

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jolanta Boulboulle-Kaczorowska
kantoor houdend te 4020 Luik
Quai de l'Ourthe 44/1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 3 januari 2013, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 92.485 van 30 november 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9429 van 5 februari 2013 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

Verweerster heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 september 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Jonathan Dieni, die loco advocaat Jolanta Boulboulle-Kaczorowska verschijnt voor verweerster, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verweerster dient op 23 december 2011 en op 22 juni 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaart die aanvragen met een beslissing van 7 augustus 2012 niet-ontvankelijk.

Op 20 september 2012 stelt verweerster tegen die beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de hoger genoemde beslissing met een arrest van 30 november 2012. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een eerste middel de schending op van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (EVRM), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij citeert gedeeltelijk de motivering uit punt 2 van het bestreden arrest en laat vooreerst gelden dat uit de Vreemdelingenwet en de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet met de begrippen van het EVRM en de daaraan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) gegeven interpretaties moeten worden verbonden.

De verzoekende partij wijst op de strenge principes die het EHRM met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen hanteert: enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn. Het EHRM heeft die hoge drempel bewust behouden in zijn rechtspraak. Sedert het arrest D. tegen het Verenigd Koninkrijk van 2 mei 1997 heeft het Hof immers geen schending meer aanvaard inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het belang dat de Belgische wetgever aan het EVRM en aan de rechtspraak van het EHRM heeft willen toekennen bij de vraag of een verblijfsrecht om medische redenen moet worden toegekend, is de hoge drempel bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij citeert ook rechtspraak in die zin van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf. Daarom is volgens de verzoekende partij in het bestreden arrest ten onrechte geoordeeld dat de ambtenaar-geneesheer “de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert” door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn in de zin dat er sprake is van

een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst. In dit verband merkt de verzoekende partij op dat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet sprake is van "een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling, 'wanneer' er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of verblijf" en niet "doordat", zoals in het bestreden arrest ten onrechte wordt geciteerd. Wat die behandelings-mogelijkheden betreft, kan artikel 3 van het EVRM niet worden geschonden als de actuele gezondheidstoestand van de betrokkene niet eveneens uitermate ernstig is. Indien geen vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening blijkt, kan de betrokkene worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij citeert onder meer het arrest van het EHRM van 20 december 2011 inzake Yoh-Ekale Mwanje tegen België en leidt daaruit af dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest een onvolledige en fragmentarische betekenis aan de rechtspraak van het EHRM geeft. Uit die rechtspraak van het EHRM blijkt nochtans het grote belang van het "actuele directe en levensbedreigend karakter". Het standpunt in het bestreden arrest dat ook bij gebrek aan actuele levensbedreiging en bij een niet kritieke toestand een onderzoek van de behandelingsmogelijkheden en de sociale ondersteuning steeds noodzakelijk is, kan daarom niet worden aangenomen. Indien de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat de door de betrokkene ingeroepen aandoening niet de voor de toekenning van een machtiging tot verblijf vereiste graad van ernst overeenkomstig artikel 3 van het EVRM vertoont, kan dus nooit sprake zijn van een mensonterende behandeling in de zin van artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet en dit ongeacht de beschikbaarheid van medische behandeling in het land van herkomst.

Volgens de verzoekende partij kan de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen dan ook niet worden gevolgd waar hij in het bestreden arrest stelt dat "door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert". Zij besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen door aldus te oordelen de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM heeft geschonden.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel en stelt zij dat de vage beschouwingen van verweerster geen afbreuk aan het middel doen.

Beoordeling

6.1. Met de aanvankelijk bestreden beslissing is de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk verklaard omdat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 6 augustus 2012 blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, omdat derhalve niet uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt en omdat bijgevolg niet bewezen is dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk uitmaakt op richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Richtlijn 2004/83), noch op artikel 3 van het EVRM. In het voornoemde advies overweegt de ambtenaar-geneesheer dat het "medisch dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte". Hij stelt vast dat uit de standaard medische getuigschriften van verweerster blijkt "dat de beschreven aandoeningen niet direct levensbedreigend" zijn en hij besluit dat, nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verweerster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, bijgevolg in tweede instantie met vastheid kan worden gesteld dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling, wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft.

In het bestreden arrest analyseert de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen "de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en de

verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen (…) teneinde na te gaan vanaf wanneer bepaalde ziektes binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM vallen". Volgens het bestreden arrest stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. Het moet wel gaan om een aandoening die een voldoende ernst heeft, zodat een banale ziekte wordt uitgesloten. Steeds volgens het bestreden arrest, betreft het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM "meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor de betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene", en moet integendeel rekening worden gehouden met "alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit "dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert".

Zoals de verzoekende partij terecht opwerpt, heeft het EHRM enkel in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending, met name dat de vreemdeling zich in een kritieke fase van zijn ziekte bevond en dat zijn levenseinde nabij was. Daarenboven werd rekening gehouden met zeer uitzonderlijke omstandigheden, met name het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van aids in het land van terugkeer en het gebrek aan sociale opvang, meer bepaald de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting of steun kunnen verstrekken. (EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk)

In een arrest van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken

en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zou gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard. (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk)

Ook in een arrest van 20 december 2011 heeft het EHRM zijn rechtspraak bevestigd met de vaststelling dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase van zijn ziekte bevond en bekwaam was om te reizen en dat er geen dwingende humanitaire redenen zijn die zich tegen uitwijzing verzetten. (EHRM, 20 december 2011, nr. 10486/10 inzake Yoh-Ekale Mwanje tegen België)

Hoewel het EHRM inderdaad vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en de familiale situatie van de vreemdeling onderzoekt, besluit het toch dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. De verzoekende partij stelt terecht dat de vreemdeling kan worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van zijn aandoening blijkt. In dat geval hoeft geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan.

Derhalve overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert.

Het eerste middel is in die mate gegrond.

6.2. Hoewel het eerste middel gegrond is, kan het niet tot cassatie leiden.

De aanvankelijk bestreden beslissing vormt immers de verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had de beslissing daarom ook aan deze laatste bepaling moeten toetsen en niet enkel aan artikel 3 van het EVRM.

In het bestreden arrest laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het midden "of alle begrippen vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet dienen gekoppeld te worden aan de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens" om vervolgens enkel op grond van een - zoals uit punt 6.1 hierboven blijkt - verkeerde interpretatie van artikel 3 van het EVRM de aanvankelijk bestreden beslissing te vernietigen.

Naar luid van artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf niet-ontvankelijk verklaard "indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk".

Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door "(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

Deze laatste bepaling houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede

mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene.

De vermelding in de memorie van toelichting dat het onderzoek van de vraag of een gepaste en voldoende behandeling in het land van oorsprong of verblijf geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf. (Parl. St. Kamer, DOC 51, 2478/001, 34)

In het verzoekschrift tot cassatie stelt de verzoekende partij dan ook ten onrechte dat de hierboven genoemde "hoge drempel" van artikel 3 van het EVRM bepalend is voor de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat "de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens". De stelling van de verzoekende partij dat de vreemdeling kan worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) blijkt en hij "bijgevolg" ook van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden uitgesloten, moet om dezelfde reden worden verworpen. De toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn immers ruimer dan die van artikel 3 van het EVRM.

Op haar beurt wijst verweerster in de memorie van antwoord terecht op het feit dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet enkel kan worden toegepast wanneer de aandoening een reëel risico voor het leven van de betrokkene inhoudt, maar ook voor zijn fysieke integriteit of wanneer de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Het gaat inderdaad om verschillende hypotheses, waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

Het vormt een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om de aanvraag om machtiging tot verblijf te verwerpen, enkel omdat niet aan de voorwaarden van artikel 3 van het EVRM was voldaan en zonder daarbij verder te onderzoeken of het niet gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende

behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Die vaststelling wettigt de vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing met het bestreden arrest. Aldus vermag de Raad van State het motief dat door het eerste middel wordt bekritiseerd en waarop het bestreden arrest is gesteund, te vervangen door een juridische grondslag die het beschikkend gedeelte naar recht verantwoordt.

Het eerste middel kan niet tot cassatie leiden en is derhalve niet-ontvankelijk bij gebrek aan belang.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoekende partij werpt in een tweede middel de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van "de richtlijnconforme interpretatie" op.

Zij voert aan dat zowel de subsidiaire bescherming als het begrip "fysieke integriteit" door de wet van 6 mei 1993 in het oude artikel 63/5 van de Vreemdelingenwet werden opgenomen om te beantwoorden aan artikel 3 van het EVRM en dat men bij de omzetting van Richtlijn 2004/83 op deze beginselen heeft willen voortborduren. Op grond van verschillende citaten uit de memorie van toelichting die tot de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft geleid, laat de verzoekende partij gelden dat de Belgische wetgever zonder de minste twijfel de lijn met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen ook dient door te trekken naar artikel 3 EVRM. In zijn arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 heeft ook het Grondwettelijk Hof uitdrukkelijk naar artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM dienaangaande verwezen.

De Raad van State heeft het begrip subsidiaire bescherming nooit buiten de context van artikel 3 van het EVRM geïnterpreteerd, zodat niet valt in te zien waarom artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat tevens de omzetting van Richtlijn 2004/83 vormt, wel ruimer zou moeten worden geïnterpreteerd. Daarom staat volgens de verzoekende partij vast dat de in artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet genoemde "ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een

onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf" moet worden geïnterpreteerd in de context van artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM dienaangaande. Zij besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie van de omgezette Richtlijn 2004/83 schendt door slechts voor te houden dat de Belgische wetgever de begrippen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet "minstens ten dele" heeft willen verbinden met het EVRM en de rechtspraak van het EHRM.

8. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel en stelt zij dat de vage beschouwingen van verweerster geen afbreuk aan het middel doen.

Beoordeling

9. De kritiek van de verzoekende partij heeft betrekking op de overweging in het bestreden arrest "los van de vraag of alle begrippen vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet dienen gekoppeld te worden aan de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, (…)". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neemt echter geen stelling in over deze vraag doch gaat verder uitsluitend in op de interpretatie van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg heeft de kritiek van de verzoekende partij geen betrekking op een motief van het bestreden arrest. In die zin beschouwd, zou het tweede middel niet tot cassatie kunnen leiden en derhalve niet-ontvankelijk zijn.

Het motief dat met het eerste middel wordt bekritiseerd, zijnde de interpretatie van artikel 3 van het EVRM, is echter vervangen door een andere juridische grondslag, met name dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verschillende hypotheses inhoudt die van elkaar zijn te onderscheiden waar wordt bepaald dat de ziekte een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit inhoudt of dat zij een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhoudt.

Zoals reeds uit de behandeling van het eerste middel blijkt, doet de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM in de memorie van toelichting bij het ontwerp van wet dat tot artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft geleid geen afbreuk aan de duidelijke

tekst van artikel 9ter zelf. Artikel 3 van het EVRM biedt een bepaalde minimumbescherming en verbiedt niet dat het nationale recht een ruimere bescherming voorziet.

Artikel 1 van Richtlijn 2004/83 bepaalt dat “minimumnormen” worden voorzien voor personen die internationale bescherming behoeven. Voor zover artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een ruimere bescherming voorziet dan die richtlijn, gaat het derhalve niet om een foutieve omzetting. Overigens geeft de verzoekende partij niet aan met welke bepaling van Richtlijn 2004/83 artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in strijd zou zijn. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achtentwintig november tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Joris Casneuf **André Beirlaen**